

Om Mani Padme Hum # 1
De muziek van OM
7 december 1987 in het Gautam de Boeddha Auditorium

Vraag 1

GELIEFDE MEESTER,
ZOU U IETS WILLEN ZEGGEN OVER DE BEROEMDE TIBETAANSE MANTRA, "OM MANI PADME HUM"?

Maneesha, het enige land in de wereld dat al zijn genialiteit aan het innerlijk onderzoek heeft gewijd is Tibet. Haar bevindingen zijn van enorme waarde. Om Mani Padme Hum is een van de mooiste uitdrukkingen voor de ultieme ervaring. De betekenis is "het geluid van stilte, de diamant in de lotus." Stilte heeft zijn eigen geluid, zijn muziek... ofschoon de buitenste oren het niet kunnen horen, net zoals de buitenste ogen het niet kunnen zien. We hebben zes buitenste zintuigen. In het verleden kende men slechts vijf buitenste zintuigen; de zesde is een nieuwe ontdekking. Het is binnenin je oren; vandaar dat mensen faalden het te herkennen. Het is het zintuig van de balans. Wanneer je duizelig voelt of als je een dronkaard ziet lopen, is het zintuig van balans aangetast. Net zoals deze zes zintuigen gebruikt worden om wat buiten is te ervaren, precies dezelfde zes zintuigen bestaan er om het innerlijke te ervaren – het te zien, het te horen, zijn absolute balans te voelen, zijn schoonheid. Het is onzichtbaar voor de buitenste ogen, maar niet voor de innerlijke ogen. Je kunt het met de buitenste zintuigen niet aanraken, maar de innerlijke zintuigen liggen er absoluut in verzonken.

OM is het geluid als al het andere van je wezen verdwenen is – geen gedachten, geen dromen, geen projecties, geen verwachtingen, zelfs niet het kleinste golfje – je totale meer van bewustzijn is eenvoudig stil; het is net als een spiegel geworden. In die zeldzame momenten hoor je het geluid van stilte. Het is de meest waardevolle ervaring omdat het niet alleen een kwaliteit van de innerlijke muziek toont – het toont ook dat het innerlijk vol harmonie is, vreugde, gelukzaligheid. Dit alles is impliciet de muziek van OM.

Er moet niet over gesproken worden. Als je het gaat zeggen zul je het ware missen. Je moet het horen, je moet uiterst kalm en rustig zijn en plotseling is het overal om je heen, een hele subtiele dans. En op het moment dat je in staat bent het te horen, ben je de diepste geheimen van de existentie binnengegaan. Je bent zo subtiel geworden dat je het nu verdient dat al de mysteriën aan je worden onthuld. Het bestaan wacht totdat je er klaar voor bent.

Het woord OM wordt in geen enkele taal van het Oosten alfabetisch geschreven omdat het geen deel van taal uitmaakt. Het wordt als een symbool geschreven; vandaar dat hetzelfde symbool gebruikt wordt in het Sanskriet, in Pali, in Prakrit, in Tibetaans -- overal hetzelfde symbool, omdat al de mystici van alle eeuwen dezelfde ervaring bereikt hebben, dat het geen deel uitmaakt van onze alledaagse wereld; vandaar dat het niet in letters geschreven moest worden. Het moest zijn eigen symbool hebben wat aan taal voorbij gaat. Het betekent niets wat de mind aangaat, maar het betekent enorm veel wat je spirituele groei betreft.

Alle muziek, speciaal de klassieke muziek, heeft getracht het geluid van stilte te pakken zodat zelfs mensen die niet hun wezen zijn binnengegaan iets vergelijkbaars kunnen ervaren. Maar het gelijksoortige is niet hetzelfde, het is een heel flauwe echo. Zelfs de grootste musicus moet geluid gebruiken, en hoe mooi hij deze ook arrangeert, hij kan niet de stilte weergeven. Hij geeft hiaten van stilte tussendoor; het hele spel is tussen geluid en stilte. Zij die het niet begrijpen horen de geluiden, en zij die het begrijpen horen de stilte, de hiaten tussen de twee geluiden.

De werkelijke muziek is in de hiaten. Het wordt niet door de musicus gecreëerd – de musicus creëert de geluiden en gebruikt de hiaten als contrast, zodat je iets kunt ervaren van wat er in de mysticus gebeurt in zijn innerlijke wereld.

OM is een van de grote prestaties van de zoekers naar waarheid. Er zijn gevallen bekend die absoluut ongelooflijk zijn, maar zij zijn historisch....

Toen Marpa, een Tibetaanse mysticus overleed, zaten al zijn naaste discipelen om hem heen... want de dood van een mysticus is net zo enorm waardevol als zijn leven, misschien nog meer. Als je dichtbij de mysticus kunt zijn als hij sterft, kun je vele dingen ervaren, want zijn hele bewustzijn verlaat het lichaam – en als je alert en bewust bent, kun je een nieuwe geurigheid ondergaan; je kunt een nieuw licht zien, je kunt een nieuwe muziek horen.

Toen Marpa stierf woonde hij in een tempel. En al zijn discipelen werden plotseling verrast – zij keken overal rondom hen – waar kwam het geluid van OM vandaan? Uiteindelijk realiseerden zij zich dat het niet ergens vandaan kwam – het kwam van Marpa! Zij hoorden het door hun oren bij zijn voeten te houden, bij zijn handen, en zij konden het niet geloven – binnen in zijn lichaam was een vibratie die het geluid van OM creëerde. Hij had dat geluid zijn hele leven gehoord sinds hij verlicht werd. Vanwege zijn constante innerlijke ervaring van het geluid, was het geluid zelfs in zijn fysieke cellen binnengegaan. Elke vezel van zijn lichaam had een zekere synchroniciteit geleerd, dezelfde golflengte. Maar het is ook door andere mystici ondervonden. Het innerlijk begint uit te stralen, in het bijzonder op het moment van sterven als alles een crescendo bereikt. Maar de mens is zo blind en zo uiterst onintelligent: wetend dat de mystici de muziek van stilte in zichzelf ervaren en het OM noemen, begonnen mensen OM als mantra te herhalen, denkende dat door het herhalen zij in staat zouden zijn het ook te horen.

Door het herhalen zul je nooit in staat zijn het te horen. Je mind functioneert als je het herhaalt. Maar misschien ben ik de eerste die je dit vertelt; anderzijds hebben mensen eeuwenlang onderwezen: herhaal OM. Dat creëert een foutieve ervaring, je kunt je in het valse verliezen en je zult nooit het werkelijke ontdekken.

Ik zeg je het niet te herhalen maar eenvoudig stil te zijn en ernaar te luisteren. Als je mind kalm en rustig wordt, zul je plotseling bewust worden: als een fluistering, dat de OM binnen in je wezen ontstaat. Wanneer het uit zichzelf ontstaat heeft het een totaal andere kwaliteit. Het verandert je.

De moderne fysica zegt dat alles in de wereld gevormd is uit elektrische energie. Volgens de moderne fysica zijn zelfs geluiden niets dan elektrische golven. De natuurkundigen zijn vanaf de buitenkant aan het werk.

De mystici zeggen precies het tegenovergestelde, maar ik zie niet dat zij tegenstrijdig zijn. Zij zeggen dat de hele existentie gemaakt is uit het geluidloze geluid OM. En zelfs elektriciteit of vuur zijn niets anders dan een zekere gecondenseerde vorm van geluid.

In het Oosten is het bekend: er zijn musici geweest die door hun muziek een vlam op een onaangestoken kaars konden creëren. Als de muziek op de onverlichte kaars neerdaalt ontstaat plotseling de vlam. Het was in de vroegere dagen een test, dat tenzij een musicus licht, vuur, een vlam kon creëren, was hij enkel een amateur. Hij werd niet als een meester erkend.

De verklaringen van de natuurkunde en de mystici lijken verschillend, maar er is misschien een diepere bron die tegenspraak en oppositie uit de weg kan gaan. Misschien is het enkel een verschillende interpretatie, omdat de mysticus van de binnenkant komt en de natuurkundige vanaf de buitenkant kijkt. Wat de natuurkundige als elektriciteit beschouwt, voelt de mysticus als de muziek van de hele existentie. Zij zeggen beiden hetzelfde in verschillende talen. En als er een keuze is, dan zou ik de mysticus kiezen, omdat hij het in zijn diepste centrum ervaart. Zijn ervaring is niet even een experiment op objecten, zijn ervaring is een experiment van zijn eigen bewustzijn. En bewustzijn is nu eenmaal de fine fleur van de existentie.

Deze mantra herbergt vele geheimen. Het eerste woordloze woord is OM, en het laatste is HUM. Het eerste is het bloeien en het laatste is het zaad.

De Soefi gebruikt niet de hele naam van Allah – dat is de Mohammedaanse naam voor God. Zij gebruiken Allah hoo, en langzaam veranderend zij Allah hoo in een eenvoudig hoo, hoo. Zij vonden uit dat het geluid van hoo precies de levensbron raakt net onder de navel. Jij was met je leven verbonden, met je moeder, vanuit de navel. Net onder navel is de bron van je eigen leven. Probeer eens: als je hoo zegt voel je de klap onder je navel. Dat is wat we in onze Dynamische Meditatie gebruiken. Het is een Soefi ontdekking, maar het kan ook gedaan worden op de Tibetaanse

manier. In vergelijking met hoo -- hoo lijkt een beetje ruw te zijn – schijnt hum een beetje zachter. Maar het zachtere zal een langere tijd vragen om je energieën op te wekken. Het is mogelijk dat in het bijzondere klimaat van Tibet het zachtere perfect goed was. Zij hadden niet zo'n ruw geluid nodig om de levensbron te kunnen raken. Maar in de ruwe woestijn van het Arabische land waar de Soefi Mystici hoo gingen gebruiken....

Ik had een keuze toen ik aan de Dynamische meditatie werkte, of ik hum of hoo zou kiezen. Ik probeerde beiden en vond dat misschien in India hoo beter is dan in de koude hoogte van Tibet waar de dingen nu eenmaal anders zijn. Gewoon hum is voor hen perfect goed. Hum is de klap die OM in je creëert.

Als je het zaad van je leven raakt begint het in de bodem te verdwijnen en groene blaadjes, lootjes beginnen te groeien. Tussen de twee – OM en hum -- is mani padme. Ik denk niet dat iemand in staat is geweest de ultieme ervaring, de ultieme gelukzaligheid beter uit te drukken dan mani padme. Je moet het visualiseren. De lotus bloem is in het Oosten de mooiste, grootste bloem. En als je diamanten op de lotusbloem doet in de vroege ochtendzon, dan zul je een enorme mooie ervaring hebben... de lotusbloem met diamanten.

Het is erg moeilijk iets te zeggen over de ultieme ervaring, maar Tibetaanse mystici hebben hun uiterste best gedaan. Veel dingen zijn er over gezegd, maar "diamanten in de lotus" lijkt de beste uitdrukking – omdat het de grootste, mooiste ervaring is en zij hebben twee van de mooiste dingen uit de gewone wereld de lotus en de diamant gekozen. Het is enkel een visuele uitdrukking van de schoonheid die je binnenin jezelf zult tegenkomen.

Deze mantra om mani padme hum heeft een hele filosofie binnenin zich. Begin met hum, het laatste woord en het eerste zal uit zichzelf verschijnen. En als je innerlijke wezen gevuld is met het geluid van stilte, zul je ook de prachtige ervaring hebben een lotus met een diamant te zien in de vroege ochtendzon. De diamant is stralende. De lotus is zo zacht, zo vrouwelijk, zo delicaat – het is met geen enkel andere bloem te vergelijken.

Het werd zo belangrijk voor de mystici... je moet de standbeelden van Gautam de Boeddha gezien hebben waarbij hij gezeten is op een lotus. Zij tonen symbolisch aan dat hij het ultieme heeft bereikt; zijn eigen innerlijke lotus heeft gebloeid. En niet alleen de lotus heeft gebloeid, de diamant die erin verborgen is, van binnen... als zij de blaadjes opent, vindt je een Kohinoor. De diamant heeft een kwaliteit – vandaar dat hij is gekozen. Het is symbolisch voor de eeuwigheid. De diamant is voor altijd, het kent geen dood; het is onsterfelijk. De ervaring is mooi en eeuwig.

Maar ongelukkigerwijs is Tibet in duisternis gedompeld. Zijn kloosters zijn gesloten, zijn zoekers naar waarheid zijn gedwongen in werkkampen te werken. Het enige land in de wereld dat werkte – als een op een punt gericht genie, met al zijn intelligentie aan de zoektocht naar het eigen innerlijk en zijn schatten – is door de communistische invasie van Tibet gestopt.

En het is zo'n lelijke wereld dat niemand er bezwaar tegen maakte. In tegendeel, omdat China groot is en machtig, hebben zelfs landen die machtiger zijn dan China, zoals Amerika, geaccepteerd dat Tibet aan China toebehoort. Dat is volslagen nonsens – enkel omdat China machtig is en iedereen China aan zijn kant wil hebben. Noch de Sovjet Unie noch Amerika hebben de claim van China betwist. En Amerika en China daargelaten – zelfs India heeft geen bezwaar gemaakt. Het was zo'n mooi experiment, en Tibet had geen wapens om mee te vechten, ze hadden geen leger; ze hadden er nooit aan gedacht. Hun hele inzet betrof een naar binnen gerichte pelgrimstocht.

Nergens is er zo'n geconcentreerde poging gedaan om het wezen van de mens te ontdekken. Elke familie in Tibet was gewend hun oudste zoon aan een klooster te geven waar hij kon mediteren en naar verlichting kon groeien. Het was een vreugde voor elke familie dat tenminste een van hen met heel zijn hart, vierentwintig uur per dag, werkte aan het innerlijk wezen. Zij zelf werkten er ook aan maar konden er niet al hun tijd aan besteden, zij moesten voor het eten zorgen, voor kleren en onderdak, en in Tibet is dat een moeilijke zaak. Het klimaat is niet erg behulpzaam; om in Tibet te leven is een enorme strijd. Maar toch gaf elke familie hun eerstgeboren kind aan het klooster.

Er waren honderden kloosters... en deze kloosters moeten niet vergeleken worden met enig katholiek klooster. Deze kloosters hadden hun gelijke niet in de hele wereld. Deze kloosters hielden zich alleen maar met een ding bezig: je bewust te maken van jezelf.

Duizenden deviezen zijn er gedurende eeuwen gecreëerd zodat je lotus kan bloeien en je jouw ultieme schat kunt vinden, de diamant. Dit zijn enkel symbolische woorden, maar de vernietiging van Tibet moet in de geschiedenis gekend worden, vooral wanneer de mens een beetje meer bewust wordt en de mensheid een beetje meer menselijk....

Dit is de grootste calamiteit van de twintigste eeuw dat Tibet in handen is gevallen van de materialisten die niet geloven dat je iets binnen in je hebt. Zij geloven dat je enkel materie bent dat je bewustzijn een bij product is van de materie. En dit alles is simpelweg zonder enige ervaring van het innerlijke – enkel logische rationele filosofie.

Geen enkele communist in de wereld heeft gemediteerd, maar het vreemde is – zij ontkennen allemaal het innerlijk. Niemand denkt na hoe het uiterlijk kan bestaan als er geen innerlijk is. Zij bestaan samen, ze zijn onscheidbaar. Het buitenste is enkel een bescherming voor het binnenste, omdat het innerlijke erg delicaat en zacht is. Maar het uiterlijk is geaccepteerd en het innerlijk wordt ontkend. En zelfs als het soms wordt geaccepteerd, de wereld wordt zo gedomineerd door zulke smerige politici dat zij zelfs de innerlijke ervaringen voor lelijke doeleinden gebruiken.

Net gisteren kreeg ik te horen dat Amerika nu zijn soldaten traint in meditatie zodat zij kunnen vechten zonder het krijgen van een zenuwzinking, zonder gek te worden, zonder enige vrees te voelen – zodat ze stil in hun greppels kunnen liggen, kalm en koel en beheerst. Geen mediterende zal ooit hebben kunnen bedenken dat meditatie ook gebruikt kan worden om er oorlogen mee te vechten, maar in de handen van politici wordt alles lelijk – zelfs meditatie. Nu onderwijzen legerkampen in Amerika meditatie zodat hun soldaten kalmer en rustiger kunnen zijn als ze mensen doden.

Maar ik wil Amerika waarschuwen: je speelt met vuur. Je begrijpt niet precies wat meditatie zal doen. Je soldaten zullen zo kalm en rustig worden dat zij hun wapens zullen weggooien en eenvoudig zullen weigeren te doden. Een mediterende kan niet doden; een mediterende kan niet destructief zijn. Dus zullen zij op een dag verbaasd zijn dat hun soldaten niet langer geïnteresseerd zijn in het vechten. Oorlog, geweld, moord, een bloedbad van miljoenen mensen – dit is niet mogelijk als een mens iets weet van meditatie. Dan kent hij niet alleen zichzelf, hij kent ook de ander die hij doodt. Hij is zijn broeder. Zij behoren allen tot hetzelfde oceanische bestaan.

In de Sovjet Unie zijn ze ook in meditatie geïnteresseerd. Maar de bedoeling is hetzelfde – niet de realisatie van jezelf, maar het je sterker maken zodat je kunt doden en bombarderen en atoomwapens kunt gebruiken en raketten om hele naties te doden.

Maar zij beiden gaan, zonder het te weten, op een gevaarlijk pad. Het is goed, ze moeten geholpen worden. Als eenmaal meditatie onder de soldaten verspreid is, zullen die soldaten sannyasins worden! Dus ben ik enorm blij dat hun idee verschillend is, en zij helemaal niets over meditatie weten. Ze hebben enkel gehoord dat het mensen kalm maakt en koel zodat ze zonder angst kunnen vechten, zonder omkijken. Meditatie geeft hen een gevoel van onsterfelijkheid; vandaar dat hun vrees zal verdwijnen.

Maar meditatie geeft niet enkel de ervaring van hun eigen onsterfelijkheid – het geeft hen ook de ervaring dat iedereen onsterfelijk is. Dood is een fictie. Waarom onnodig mensen treiteren? Ze zullen leven, je kunt ze niet doden. Zelfs atoomwapens kunnen hen niet doden.

Krishna geeft in de Gita een prachtige verklaring: Nainam chhindanti shastrani: naham dahati pavakahr. “Noch kan enig wapen mij vernietigen noch kan enig vuur me verbranden.” Ja, het lichaam zal verbranden, maar ik ben niet het lichaam....

Meditatie geeft je voor de eerste keer het gevoel van je authentieke realiteit.

Als de mensheid een beetje meer bewust was, zou Tibet bevrijd moeten worden omdat ze het enige land is dat bijna tweeduizend jaar niets anders deed dan dieper in meditatie gaan. En het kan de hele wereld iets leren wat immens nodig is.

Maar communistisch China probeert alles wat in tweeduizend jaar gecreëerd is te vernietigen. Al hun deviezen, al hun methoden van meditatie, hun hele spirituele klimaat wordt vervuild, vergiftigd. En zij zijn zulke eenvoudige mensen; zij kunnen zichzelf niet verdedigen. Zij hebben niets om zich mee te verdedigen – geen tanks, geen bommen, geen vliegtuigen, geen leger. Een onschuldig ras dat tweeduizend jaar lang zonder oorlog leefde... Zij wonen op het dak van de wereld. De hoogste bergen, eeuwige sneeuw is hun thuis. Laat hen met rust!

China zal niets verliezen, maar de hele wereld zal beter worden door hun ervaring. En de hele wereld zal hun ervaring nodig hebben. De wereld raakt uitgekeken op geld, macht, aanzien, alles wat wetenschappelijke technologie heeft gecreëerd – mensen zijn het zat. Zij hebben er genoeg van. Mensen in de vooruitstrevende landen zijn niet langer geïnteresseerd in seks, zijn niet meer geïnteresseerd in drugs. Dingen vallen weg, en een vreemde wanhoop als een donkere wolk daalt neer op de geavanceerde landen – van diepe frustratie, zinloosheid, en angst. Zij zullen allemaal een ander klimaat van meditatie nodig hebben om al deze wolken te verdrijven en opnieuw een nieuwe dag in hun leven te brengen, een nieuwe dageraad, een nieuwe ervaring van zichzelf, een ontdekking van hun oorspronkelijk wezen.

Tibet zou daar gelaten moeten worden als een experimenteel laboratorium voor het innerlijk onderzoek van de mens. Maar geen enkel natie in de wereld heeft zijn stem laten horen tegen deze lelijke aanval op Tibet. En China heeft het niet alleen aangevallen, zij hebben het op hun landkaart opgenomen. Nu is volgens de moderne Chinese landkaart Tibet hun grondgebied.

En wij denken dat de wereld beschaafd is, waar onschuldige mensen die niemand iets kwaads doen eenvoudigweg worden vernietigd. Als er iets beschaafds in de mens was, zou elke natie zich verweerd hebben tegen de invasie van Tibet door China. Het is de invasie van materie tegen bewustzijn; het is de invasie van materialisme tegen spirituele hoogten.

Maneesha, het woord mantra is onvertaalbaar in het Engels, en in elke Westerse taal, maar de zin ervan, zijn betekenis kan je uitgelegd worden. Een mantra is niet gewoon iets om te zingen. Het is geen zingen. Een mantra is iets wat je diep in je wezen moet laten bezinken, net zoals wortels die diep in de aarde gaan. Hoe dieper de wortels in de aarde gaan, des te hoger zal de boom in de lucht reiken. Een mantra is zoets als een zaad dat je moet toestaan diep in je wezen te gaan zodat het zijn wortels naar de bronnen van je leven kan sturen en uiteindelijk naar het universele leven. Dan zullen zijn takken, zijn bladeren hoog de lucht ingaan, en als de juiste tijd daar is, als de lente komt, zal ze gevuld worden met duizenden bloemen.

Tenzij een boom bloeit, kent ze geen geluksgevoel. Het blijft voelen dat er iets mist. Je kunt al het plezier en comfort en luxe van de wereld hebben, maar tenzij je jezelf kent, tenzij je innerlijke lotus zich opent, zul je iets blijven missen. Je zult misschien niet zeker weten wat je mist maar een gevoel... dat er iets gemist wordt, dat "ik ben niet compleet," dat "ik ben niet heel," dat "ik ben niet dat wat de existentie wenst dat ik ben." Dit "missende" gevoel blijft bij iedereen maar doorzeuren. Enkel de uitbreiding van je bewustzijn zal je helpen om van dit gevoel af te komen, van dit zeuren, van deze pijn, dit angstgevoel.

Zelfs mensen als Jaspers, Kierkegaard, Heidegger, Marcel, Jean-Paul Sartre, de grootste genieën van het Westen zijn het over een paar dingen eens: dat het leven niets is dan verveling, dat het leven niets anders is dan bezorgdheid, leed, dat het leven toevallig is, dat het geen betekenis heeft ... dat het absoluut futiel is om naar een soort gelukkige toestand te zoeken; die bestaat niet. En als grote filosofen zoals deze het op zulke punten eens zijn, volgt de gewone massa hen eenvoudig.

Wat zij ook zeggen, het is absoluut onjuist, want geen van hen heeft ooit gemediteerd, geen van hen is ooit de eigen subjectiviteit binnengegaan. Zij zijn enkel in hun hoofden. Zij zijn zelfs niet tot hun harten gekomen, wat te zeggen over hun wezen.? Wat te zeggen over hun verdwijnen in het universele?

Tenzij je in de universele oceaan verdwijnt als een dauwdruppel, zul je geen betekenis vinden. Je zult niet je werkelijke waardigheid vinden. Je zult niet vinden dat het bestaan zo veel vreugde en je zoveel geeft om te vieren dat je het niet kan omvatten; je moet het delen. Je wordt een regenwolk die zo zwaar gevuld is met regen dat het moet uitregenen. Een mens met een diep inzicht, een mens met intuïtie, een mens die zijn wezen heeft bereikt wordt een regenwolk. Hij is niet alleen een zegen voor zichzelf, hij wordt een zegen voor de hele wereld.

Deze Tibetaanse mantra om mani padme hum is een gecondenseerde vorm van de hele innerlijke pelgrimstocht. Het zegt hoe te beginnen, wat er zal gebeuren als de bloem opent, wat je ultieme ervaring zal zijn van je innerlijke schatten.

Oosterse talen zijn erg rijk in de zin dat zij erg gecondenseerde uitspraken maakten die je kunt ontvouwen als grote geschriften. De reden was dat toen deze mantras gecreëerd werden er geen schrift bestond. De mensen moesten het onthouden. Als mensen hen moeten onthouden, moet je erg telegrafisch zijn, zo ingekort als mogelijk is. Toen eenmaal het schrift bestond, verdween deze beknoptheid. Nu kun je pagina na pagina schriftelijk uitleggen. Maar heb je ooit bedacht dat als je een lange brief krijgt ... hoe langer de brief, des te minder de betekenis. Maar als je een telegram ontvangt, natuurlijk ... enkel acht tot tien woorden, maar de betekenis is immens en de impact is immens.

Dit zijn telegrammen. Ze kunnen makkelijk onthouden worden, zij kunnen doorgegeven worden van de ene generatie naar een andere generatie zonder angst dat ze vervormd zullen worden.

Je hoeft de mantra niet te herhalen, je moet zijn betekenis begrijpen en die betekenis in je laten zinken. Stil zittend, uiterst rustig zijnde, onbeweeglijk. Sla je mind gade. Een paar gedachten zullen daar zijn, maar als je stil wordt verdwijnen deze gedachten, en dan plotseling hoor je een zoemend geluid overal om je heen.

Dat zoemend geluid komt niet van jou.

Het is van het centrum van de existentie .

Het is het geluid van de lucht.

Het is het geluid van de ruimte.

Het is het geluid van het universum; het is zijn indicatie van levend zijn. Het is vibrerend met dans en muziek.

Dit OM is misschien het grootste symbool in de wereld.

Vraag 2

GELIEFDE MEESTER,

KAN HET ZIJN DAT OP HET MOMENT HUILEN MIJN VIERING IS ? ALS IK NAAR U KIJK KEERT MIJN HART BINNENSTE BUITEN EN EEN HELE MOESSON BARST LOS, ME HULPELOOS MAKEND.

GELIEFDE MEESTER, WIE IS HET DIE HUILT?

Deva Paro, het lijkt een beetje vreemd maar het is waar: je kunt van alles een viering maken. Net zoals je elke viering kan transformeren in een ellendige gebeurtenis – het hangt allemaal van jou af. Ik heb gehoord, op een schoolje maakte de tekenleraar een tekening op het bord. Hij was een goede schilder, en hij liet zijn studenten zien dat de artiest, door een enkele strek de hele betekenis van een schilderij kan veranderen.

Het was een portret van een man die droevig was. Hij raakte de lippen aan en onmiddellijk verdween het droevige van de tekening – de man lachte nu. En toen de man lachte, had de hele tekening een ander perspectief.

Precies toen stond een kleine jongen op en zei: “Dit is niets.”

De schilder zei: “Wat bedoel je met dit is niets?”

Hij zei: “Mijn moeder, enkel door een klap te geven verandert de hele wereld! Ik kan aan het lachen zijn en als ze slaat begin ik te huilen, en als ik om me heen kijk lijkt alles zo droevig. U heeft een kwast en tekening nodig en alles; mijn moeder gebruikt niets.”

Je zegt: “Kan het zijn dat huilen mijn viering is?” Als je in het huilen gelukkig bent kan het geen kwaad. Het is alleszins mooi. Tranen kunnen van vreugde zijn, van liefde. Tranen kunnen tonen dat je overvol bent met iets dat door tranen gaat vloeien. Het hoeft geen droefheid te zijn, het hoeft geen rouwen te zijn; het kan feestelijk zijn. Het hangt helemaal van jou af. En je moet voelen waarom het is, want je wilt absoluut zeker zijn of je tranen uit frustratie komen, uit verdriet, uit mislukking, of dat ze uit liefde komen, vreugde, dankbaarheid, gebed.

Tranen zijn een van de meest mysterieuze dingen die je hebt. Zij kunnen alle kleuren van de regenboog hebben. Het hangt van je bewustzijn af welke kleuren je aan ze geeft.

Ik heb een mooi verhaal gehoord. Het is de verjaardag van Julius Caesar en na het ontbijt zijn de Romeinse senatoren hevig verlangend om hem mee te nemen voor een wagenrit met hen om hun cadeau aan hem te laten zien.

Caesar is verrukt te zien dat de hele oprijlaan naar het keizerlijk paleis vol hangt met gekruisigde Christenen. Als zij er langs rijden brengt Caesar de processie plotseling tot stilstand. “Die man hier!” schreeuwt hij. “Hij moet nog leven -- zijn lippen bewegen. Ik wens te horen wat hij zegt.”

De senatoren heffen Caesar op hun schouders. “Dichterbij, dichterbij!” schreeuwt hij. “Ik kan het niet horen.” Uiteindelijk, met zijn oor bijna de lippen van de man rakend, hoort hij: “Hartelijk gefeliciteerd.”

Je kunt elke situatie veranderen. Hij is gekruisigd nu, maar hij klaagt niet. Binnen enkele minuten kan hij dood zijn, maar zijn hart wenst te zeggen: “Hartelijk gelukgewent.”

En hij moet Caesar in verlegenheid gebracht hebben; hij moet een diepe indruk op hem gemaakt hebben. Vanaf die dag werden er geen Christenen meer gekruisigd in Caesars tijd. Hij voelde zich zo nederig. Hij voelde zo’n spijt over wat hij aan het doen was met deze mooie mensen, die in staat waren zich om zijn verjaardag te verheugen en werden gekruisigd als een cadeau.

Het hangt helemaal van jou af, Paro.

De oude heer Finkelsstein verdenkt zijn butler van het stelen van zijn sigaren en schreeuwt naar hem in de andere kamer: “James, je hebt mijn sigaren gestolen.” Er is geen antwoord dus hij herhaalt het luider. Er komt nog steeds geen antwoord, dus gaat hij in de andere kamer en confronteert zijn bediende. “James, “ zegt hij, “Heb je me zojuist niet tegen je horen spreken?”

“Nee, mijnheer, antwoordt de butler, “Er moet iets mis zijn met de akoestiek.

“Werkelijk, “ zegt Finkelsstein. “Welnu, ga jij dan eens naar de andere kamer en zeg iets en dan zullen we zien of ik het kan horen.”

James gaat in de andere kamer en gilt met keiharde stem: “Een vette klootzak rommelt maar aldoor met mijn vrouw.”

Hij gaat dan terug, “Kon U mij horen, mijnheer?” vraagt hij nonchalant.

“Je hebt gelijk, James,” antwoordt Finkelsstein, blozend. “Ik kon geen woord horen. Neem een sigaar.”

Als je gelukkig voelt, vredig, stil door te huilen, door je tranen, en je na de tranen ontspannen bent, verlost van een soort last, is het perfect goed. Probeer het niet te stoppen ... want de mensheid heeft zo’n foute opleiding over zoveel dingen gegeven dat het geen enkel menselijk wezen natuurlijk heeft gelaten. Iedereen is kunstmatig geworden, en in het bijzonder mannen – elke maatschappij heeft hen gedwongen niet te huilen; het is tegen je mannelijkheid.

Het is oké voor vrouwen om te huilen. Zij behoren niet tot jouw status, zij zijn tweede klas burgers.

Maar jij, eerste klas zijnde, moet je kracht tonen. Je tranen laten je zwakte zien. Maar als je duizenden jaren doorgaat elk kind zulke nonsens te leren, begint hij zijn tranen in te houden.

Niemand wil zich een zwakkeling tonen. Maar de eenvoudige waarheid is dat de natuur je precies hetzelfde aantal traanklieren heeft gegeven als de natuur aan vrouwen heeft gegeven. En als je naar de natuur luistert, dan is het terugdringen van je tranen een gevaarlijk iets. Het zijn niet enkel de tranen die gestopt worden – je zult minder gevoelig worden, je zult minder liefdevol worden. Je zult harder worden, je zult wreed worden, je zult een sadist worden. Dit zal de uitkomst zijn van zoiets eenvoudigs. Je zult neurotisch worden, psychotisch – vier keer meer mannen dan vrouwen belanden

in een psychiatrische inrichting. En de reden is dat vrouwen weten hoe te huilen en jammeren. Zij weten hoe hun lasten en spanningen te verlichten door tranen.

De man gaat door met opstapelen tot het op een dag te laat is. Dan springt hij of van een zestig tellende verdieping en maakt een eind aan zichzelf...

Er zijn vreemde mensen. Een man sprong van de tachtigste verdieping en kwam langs het raam waar een van zijn vrienden stond. De vriend zei: "Tot ziens," en de man wuifde ook met zijn hand. En vlak daarna was hij plat op de grond, morsdood.

Mensen kwamen naar zijn vriend gehold en zeiden: "Heb je iets gezien? "

En Hij zei: "Ja."

Ze zeiden: "Je vriend heeft zelfmoord gepleegd!"

Hij zei: "Dit is vreemd, want net een paar minuten geleden was hij nog helemaal in orde. Terwijl hij langs mijn raam kwam, hebben we elkaar zelfs nog begroet."

Ze hebben mannen verhinderd om natuurlijk te zijn zodat ze tot soldaten gemaakt kunnen worden, zodat ze tot een hardere persoonlijkheid gemaakt kunnen worden, om in de wereld te wedijveren. Omdat een vrouw niet in de wereld ging wedijveren, en ze ook niet naar oorlogen ging, was het niet nodig. Haar kon toegestaan worden om te huilen en te jammeren. Het werd een onderscheiding, dat het mannelijk is niet te huilen, niet te jammeren.

Het is eenvoudig tegen de natuur. De vrouwen worden niet gek want door hun tranen gooien zij al hun spanningen weg. Zij verzamelen niet tot zo'n punt dat het boven hun capaciteit is om het te controleren en alles maar doorgaat tot een instorting.

Precies vier keer meer mannen plegen zelfmoord, ofschoon tenminste veertig keer meer vrouwen dreigen met zelfmoord. Maar zij doen het niet. Vrouwen zijn op een zekere manier dichter bij de natuur gebleven omdat hen ontzegd was deel te nemen in de machtsstrijd van de man. In vermomming bleek deze vloek een zegening.

De man maakte zichzelf steeds meer gespannen, neurotisch – en dan komt er een punt waarop het leven zo zwaar wordt, elk moment zo'n kwellend, dat het beter is om zelfmoord te plegen.

Vrouwen praten er enkel over. Zelfs als zij het soms met slaappillen proberen – niet van een gebouw afspringend, want dat is gevaarlijk – zij zullen gewoon een paar slaappillen nemen die genoeg zijn om de echtgenoot te treiteren en hem meer onder de plak te houden, want hij zal altijd alert blijven dat de hele buurt hem veroordeelt... "Je zult je vrouw wel slecht behandelen; waarom zou ze anders proberen zelfmoord te begaan?" De dokter is boos, en de vrouw geniet van een goede slaap! Een enkele keer, gewoon per vergissing neemt een vrouw te veel pillen – het is niet echt de bedoeling, gewoon een vergissing.

Het is goed, Paro om van je tranen te genieten. En bewaar hen niet allen voor spanningen en angsten, frustraties en ogenblikken van droefheid. Nee, dat is hen op een verkeerde manier gebruiken.

Gebruik hen wanneer je liefdevol bent. Gebruik hen wanneer je vredig voelt. Gebruik hen wanneer je een mooie zonsondergang ziet.

Wat kun je zeggen tegen een zonsondergang? Het zal geen enkele taal verstaan. Maar je tranen zullen misschien begrepen worden. Als je een mooie bloem ziet, hoe kun je een paar tranen weerstaan als de existentie zo mooi is? Als je Gautama Boeddha ziet en je hebt geen tranen in je ogen, dan is je gedrag onmenselijk, onnatuurlijk. Bij het zien van Gautama Boeddha zou je in zo'n viering moeten zijn -- dat tenminste een van ons het ultieme potentieel van zijn wezen heeft bereikt, en hij is het bewijs dat wij dat ook kunnen bereiken.

Je zegt ook, Paro: "Als ik naar U kijk keert mijn hart zich binnenste buiten en een hele moesson barst los, me hulpeloos makend. Wie is het die huilt?"

Het is je oorspronkelijke wezen. Het valse huilt nooit. De hypocriet huilt nooit. Het is enkel het oorspronkelijke, het authentieke.

Dit is het hele doel van de commune hier – om in synchroniciteit met mijn hart te vallen. Natuurlijk zal jouw hart moeten veranderen. Het zal een nieuw ritme moeten nemen, een nieuwe harmonie,

een nieuwe golfengte. En het is natuurlijk om hulpeloos te voelen omdat je is verteld dat tranen een teken van zwakheid, hulpeloosheid zijn.

Tranen zijn je kracht, niet je hulpeloosheid.

Tranen laten zien dat je leeft, dat je niet verschrompeld bent en al je elan verloren hebt. Tranen tonen dat je hart nog steeds voelt, nog steeds danst, zich nog steeds verheugt.

Er is een standbeeld van Mahavira in Rajasthan. Het is erg beroemd omdat het gemaakt is van een erg vreemde steensoort – die niet in India, maar in Afrika gevonden wordt. Iemand moet die steen gebracht hebben. Maar in India is het een wonder geworden omdat het transpireert; tranen vloeien uit de ogen. En de mensen die Mahavira volgen, zijn natuurlijk diep onder de indruk. Zij denken dat hij uit mededogen om ons huilt.

Eens kwam er een vrouw naar me toe die zei: “Ik ben nog nooit door iets zo erg onder de indruk geraakt als door de tranen van Mahavira uit het stenen standbeeld.”

Ik zei: “Je begrijpt het niet; Ik heb het beeld gezien... “ Het beeld is in het midden van het meer – een kleine tempel, een open tempel, enkel pilaren. En vanwege de poreusheid van het beeld, als de damp van het meer vanwege de hete zon opstijgt – en Rajasthan is erg heet, het is een woestijn – zuigt dat poreuze standbeeld veel van de damp op die daar rondhangt. Je zult in de zomer geen tranen zien of zweet of iets dergelijks, maar in de winter als het koud is worden de opgezogen dampen weer water. Vanwege de kou komt het weer uit de rots te voorschijn.

Ik zei tegen haar: “Je bent hier door geraakt en ben je niet geraakt door miljoenen mensen die huilen? En die steen doet niets zover het mededogen aangaat; het is enkel dat dit soort gesteente niet voorkomt in India.”

Ze was erg geschokt omdat ik haar religieuze gevoelens had bezeerd. Ik zei: “Ik wil je religieuze gevoelens niet kwetsen. Ik maak je eenvoudig bewust dat als je zo onder de indruk raakt van de tranen van een stenen standbeeld, hoe raken levende wezens je dan?”

Maar tranen zijn taboe – een van de dingen die onderdrukt zijn. Van Friedrich Nietzsche wordt beweerd dat hij zei te lachen omdat hij bang is dat als hij niet lacht, hij zal gaan huilen en zijn tranen te zien zullen zijn. Zijn lach is enkel een bescherming; het houdt hem bezig, hij blijft met een valse glimlach

zodat zijn echts tranen niet te voorschijn kunnen komen. Natuurlijk is dat voor een Duitser een kwestie van mannelijkheid. Hoe kan een Duitser huilen en vol verdriet zijn tranen tonen?

Maar alle mannen op de hele wereld zijn min of meer Duitsers. Ze zijn allemaal mannelijk georiënteerd, trachtend een superioriteit van mannen over vrouwen op te leggen. Maar ik zeg jullie dat je tranen veel waardevoller zijn dan de mannelijke dominantie. Zijn suprematie is niets. Hij heeft veel geleden vanwege deze domme houding. Sta deze tranen toe. Ze zijn niet uit hulpeloosheid, ze zijn van enorme vreugde. En je vraagt: “Wie is het die huilt?” Jij bent het in je oorspronkelijkheid, niet in je persoonlijkheid.

“Ik ga het huis uit,” gilt Giovanni naar zijn ouders. “Ik wil wijn, vrouwen, avontuur.”

Zijn oude vader staat op uit zijn stoel.

“En probeer me niet tegen te houden,” roept Giovanni.

“Wie wil jou tegenhouden?” roept de vader uit. “Ik ga met je mee!”

Heb gewoon een beetje meer begrip voor al je sentimenten, emoties – ze hebben een bepaalde plaats in de totale harmonie van je wezen. Maar we zijn bijna blind gehouden ten aanzien van onze eigen mogelijkheden, dimensies. Wees bij alles een beetje alerter, en onthoudt dat het natuurlijke het superieure is en het onnatuurlijke bedrog en Amerikaans is.

Rabbijn Finklebaum had in zijn leven nog nooit gegokt, dus ging hij op een dag naar de paardenrennen louter voor de ervaring. Voor de eerste wedstrijd zag hij een priester een soort vreemd teken maken over het paard en zag toen de priester tien dollar zetten op het paard dat zou winnen. En het paard won inderdaad het rennen. Dus volgde hij de priester en keek toe hoe hij

tekens maakte over een ander paard. Deze keer ging de rabbijn snel weg en zette vijftig dollar op het paard dat won met tien tegen een.

Opnieuw volgde hij de priester en zag hem vreemde gebaren maken over een ander paard, dus hij ging weer vlug weg en zette alle vijfhonderd dollar die hij bij het vorige rennen had gewonnen op dit paard. Hij ging naar de standplaats om het rennen goed te kunnen zien, hopen een fortuin te verdienen, maar deze keer viel het paard waarop hij gezet had bij de eerste hindernis en stierf.

De rabbijn rende weg op zoek naar de priester. "Luister eens," zei de rabbijn. "Wat was de bedoeling van dit alles? De eerste twee paarden waar je tekens over maakte wonnen, en dan valt de derde bij de eerste hindernis en verlies ik al mijn geld. Wat betekent dit allemaal?"

"Het spijt me, rabbijn," zei de priester, "maar ik kan het niet helpen dat u het verschil niet kent tussen een zegening en het laatste sacrament."

Er is zoveel misverstand. Je weet niet wat waar is en onwaar. Je weet niet wat je door anderen is opgelegd en wat je van de existentie zelf als een geschenk hebt meegebracht.

Je moet onderscheiden, en altijd het natuurlijke kiezen. Zelfs als het tegen alle tradities, alle religies, alle beschavingen ingaat, maak je er geen zorgen over: het natuurlijke uitgezonderd, bestaat er nergens enige religiositeit. Het existentiële uitgezonderd, is er niets heilig wat je kan vinden ... in de Bijbel, in de Koran, in de Gita.

Kijk gewoon – binnenin je is de natuur, binnenin je is het existentiële. Volg dit altijd, en je zult nooit verkeerd gaan. Natuurlijk te zijn, in harmonie met het bestaan, is de enige echte spiritualiteit.

Oké, Maneesha?

Ja, geliefde meester.